

Делта

special edition

Понеделник , 21 май 2001 година . Цена 0.50 лв Година 1, брой 3

В броя четете:

Откровения

2стр.

Фотоанкета

4стр.

Дес . Просмо Дес

5стр.

Интервю с Р.И.Р.

6стр.

Лично творчество

7стр.

Забавно

8стр.

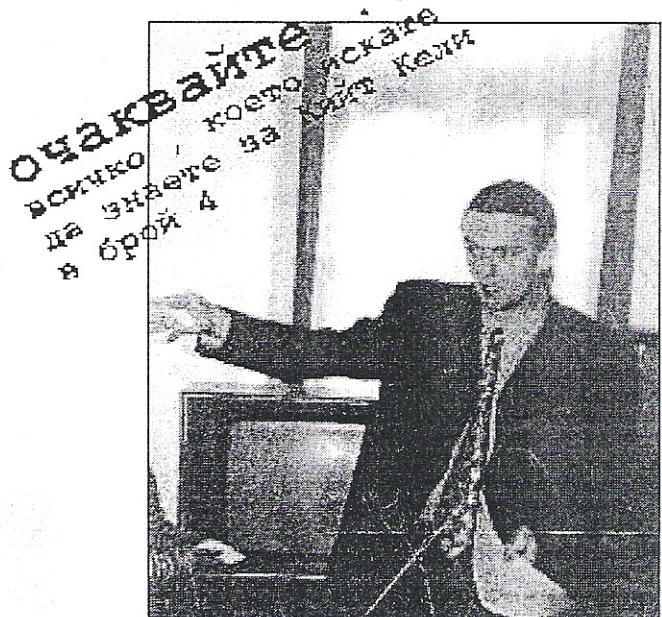
Място за Вашата

реклама

В.Караминев :
„Страшилището, принципият, безкомпромисните.“

Ексклузивно интервю с
директора на ЕГ „Пловдив“
четеете на стр 3

“Всичко сършива, за да започне отначало!”

Заветният 24 Май открай време е топлил душата на българския ученик в иначе студената учебна действителност. След дългите пет години този светъл ден за българската демокрация и малко тъжен за всеки единайсетокласник огря и нас. И дали ще го посрещнем с фанфари или със скрита сълза няма да промени съромния факт, че той ще промени всеки окъм нас, така както за пет години ние успяхме да променим себе си.

Но какво още успяхме и какво не успяхме да направим за тези години, дни, часове и минути, в които бяхме заедно? Някой от нас усъвършенстваха до маисторство боядисването на пейки, огради, стени; чистенето на чинове; преминането на учебни стан; пренасянето на компютри и подобни ценни пособия. Други (а в много случаи, същите) монтираха и демонтираха за отрицателно време малокалибрени и тежкобойни оръжия в зависимост от учителя, предмета и способностите си. Някои демонстрираха наклонността към медицината и особено към практико-приложната й част, а именно – зографисване на бележки и изписване на подписи, на които биха завидели всеки уважаващ себе си имитатор. Към общия принос за био-научното развитие в ЕГ “Пловдив” трябва да се отбележат и няколкото нови болести открити по знайки и не знайки бележки, които биха могли да хвърлят в дълбок размисъл светилата на медицината и най-вече администраторите в просветното министерство. В областта на химията, станахме плахи свидетели на разговарянето на цялата жестока истинка около двойнствения характер на атома и ако след това все още дишаше нещо детско в нас, то след часовете по физика, то безвъзвратно се предаде на неумолимата действителност. В часовете по астрономия, ако и да преминаха така безметежно, ние разбрахме че слънцето ще свети още 5 млрд. години, дори и да не разбрахме точно защо, а по математика, ни бе дале членен пример как след “чаша студена вода” $1+1$ не винаги прави 2, както винаги сме и подозирали между другото. По философия просто си философствахме, по информатика форматирахме, по физкултура бяхахме, по физика – още повече, по литература си получавахме двете отсъствия гарнери с две двойки. Но това всеки единайсетокласник го знае от добре по-добре.

А какво не успяхме да сършим? Не успяхме да се побъркаме напълно, не успяхме да побързаме тези около нас напълно, не успяхме да си изгорим дневниците напълно, не успяхме да подобрим рекорда по най-много отсъствия на шава от ученическото население напълно, не успяхме да запушим тоалетните напълно, не успяхме да се отпушим напълно. Но затова пък напълнихме устите на желатели и зложелатели от села и градинки за качеството на обучението в ЕГ “Пловдив”. Но, да даде разят тези, които остават след нас, а и тези които винаги остават. Вие можете и да успеете да постигнете напълно това, което никога благоразумно не направихме, макар че надали това ще се нарича успех тогава. И въпреки всичко, след няколко дни завършваме. Кой го интересува вече какво е сторено и какво не? Времето е пред нас. Времето е наше. Време е за промяна, която ние можем да постигнем. Английската гимназия ще остане зад гърба ни, но за хубаво или лошо, тя ни събра заедно и ни научи на нещо – животът е за смелите и склонните, за верните приятели, за истинските хора. Те могат да бъдат учителите, на които ние се доверяваме; учениците, с които станахме приятели; лейката в лавицата, която така и не разбра дали се рвала мясо или нещо друго в сандвичите, но се усмихваше; байчото, който все прекопаваше градинката, водополиваше, размахваше маркучи срещу разгневени родители, дори и кондуктурите в 44го, които и за 44 години няма да разберат, че на нежната мисъба “Дайте да ги видя тия ваши карти”, отговорят ще е куп от карти на България, карти за игра, пътни карти, лични карти, а на една усмивка – отговорят ще е усмивка. Всички ще запомним сапунерките, които ни тръшкаха към училище в юношките вечери, всички ще запомним и Бонка, замерваща температурата, с термометър в ръга и с плаха надежда в душата, че е достатъчно студено за държана ваканция. Ще запомним и това, че сме първият выпуск на новия век, първите сложили вратовръзки в училище, първите запелки “Клетка” на нашето си изпращане. Всичко сършива, за да започне отначало. Гимназията ни остава. Нека да я помниш с любов! Нека да не се забравяме!

... Наско

„Страшилище то, принципиит, безкомпромиснит.“

Делта Г: С какво ще запомнете випуск 2001 и с какви думи ще го изпратите?

В. Карадинов: Изпитателни по-спокойни и по-уравновесени в сравнение с предходния випуск и по-умерени в нарушенията, с по-голямо желание да правят нещо повече от ученето. Например последната им идея е след завършването да дарят плоча с надпис на гимназията. А с какви думи ще го изпратят - не съм искал въобще за това. Разчитам на възновение, никога не държа дълги речи. Има ли разлика между отбелите в иптуки?

Всички резултати са почти еднакви през последните 3 години. Дори броят на отъстванията да е увеличен, това не може да бъде показател за сравняване. Не виждам никаква разлика. Единствено миниатюризацията випуск считам за най-голямото неблагополучие с отрадните дневници. В същото време те бяха един от най-артистичните ни випуски - с много сценични изяви, с желание не само да учат, а и да се изявяват не престанно.

Какви не искате да бъдат Вашите ученици в живота?

Ако кажа "невъзпитани", ще е много общо. Още по-общо ще е да кажа, че трябва да бъдат хора, независимо как ще се реализират.

Трудно ли е човек да бъде директор на ЕГ "Пловдив"?

Ръзмозното най-трудното, защото учениците са много по-претенциозни, отколкото в едно обикновено училище. Може би също и заради това, че сте над 1300 души.

Ако имахте възможност, какво бихте променили в бразователната система?

Образователната система може да се промени само от Министерство на образованието. Може би ви се ще па чуете, че трябва да се демократизира повече. Мисля, че би трябвало да се възстанови дисциплината редът. Абсолютно неоправдана е т. нар. демократизация - даване на свободи без никакви отговорности. Например миниатюризацията реформа еднок ученник при 60 наставници отъствания да може да бъде изключен. В никака страна, в никака професия, в никака сфера никой няма да ви търпи 10 лека да не се явявате на работа без уважителна причина. Тя, ако зависи от мен, дисциплината щеше да е съвсем друга като наказания и отговорности.

На Запад учителите полагат на 7-8 години определени тестове, като от резултатите зависи

дали ще продължат да работят. Според Вас, необходим ли е това в България?

Нагмутима: Ако питате дали при такива тестове биха останали същите учители - не. Мисля, че една част от тях няма да останат. И дори очаквам промяна в законодателството, така че и учителите, и директори да работят на срочни договори, т.е. всяка година да доказват, че трябва да бъдат оставяни за следващата. Няма механизъм за доказване на никого, както няма такъв и за учениците. Например вашата шестина не може да се сравни с шестината в Садово, защото няма общи тестове, които да доказват реалните резултати.

Нужно ли е едно (условно казано)

"подмладяване на отбора"?

Проблемът е, че и без това малкото млади учители не желаят да живят при нас. Те получават същата заплата, за да преподават азбуката в други училища. Освен това новите учители трябва да са на никого на стърите да при

В личен план - директорът в къщи?

Това е тема, която не коментирам. Моята функция е да бъда "страшилище то", принципиит, безкомпромиснит... Ако говоря в личен план какъв съм или какъв съм в семейството, означава да издам слабост, да издам, че не съм това, което трябва. Не бих желал.

Искаме да знаем нещо искати чисти професионалистите Ви

изяви, например бягал ли сте от час? Аз никога. По време беше невъзможно. Ако имах вашата възможност 60 не извинен и едва тогава изключване, може би щях да се изкуша и да бягам. А имаше ли предмет, който не Ви вървеше толкова добре?

Математиката е предметът, който най-трудно ми е вървал. Никога не съм имал математическо мнение. Въпреки това в дипломата имам 5.50.

Вашето пожелание към читателите на вестника?

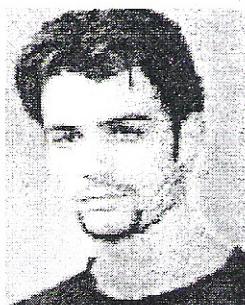
Пожеланията се правят на 15 септември, 24 май и 30 юни.

... Жоро и Емо

**Стойно-ще запомнияте
наско и Катя**

Петя - 11б
С приятелите,
напрежението,
и глупостите

годините в ЕГ „Пловдив“?

Стойко - 11к
„Страхотии,
ужасии!“

Милена - 11б
С приятелите,
учителите
и най - вече с
емблематичния
Бай Игнат

Камен а.к.а.
Камбата - 11c
„Мъка моя,
обич моя!“

**Като ще почувствате на
наско и Катя**

обитуриентите?

Елияна Петкова, литература: Късмет и да се върнат в България, за да имаме късмет и ние, възрастните.

Парашкева Димчева, музика: Да съхранят същия иладежки дух до старини.
Да бъдат търпеливи и да преодоляват всички трудности, които им предстоят.
Успех! Да са живи и здрави!

Бонка Савова, фелдшер: Всичко най-хубаво! Успех в живота и любовта!

Маргарита Павлова, химия: Много успехи и реализация в живота. Да са горди, че са наши ученици!

Лидия Василева, икономика: Да се върнат отново в България в случаи, че учат в чужбина и да помогнат за развитието на страната ни!

Стойко Танчев, география: Да се спроят успешно с концидатстудентските си изпити, да бъдат здрави, умни, хубави и всичко най-добро!

Катя Стоянова, физкултура: Успешен старт и късмет навсякъде!

Ристана Кацева, биология: Само любов - платоническа, физическа, всякааква

Лялечето от пафката: Да бъдат весели, щастливи и да им се обълнат всичките мечти!

“Причинки” да мразят България

Аз съм... обичам... Базоб. Първа зордост съзънне... да се наричам. Базоб. Ереси идна... месец изгрее, балканът запя друга песен. Ботев. Да доспа бременнощия и да са душите на тези българи да са делеч от нас, защото ни Европе на "забрабенищие", читателствания ще оправят днешното насаждение. Как да обичам страна, където хората са издигнати в пръстен, дебелокожи и безочието в кум. И всичко това разбира един обикновен некачественезоизъм, който е непробиваем, докато нещастието не почуква на нашата врата и не усетим звука набояката; но и докато този звук съжаля оглушаваме. Само това, а може би то не може да ни отвори от този обичайскиен высококачествен продукт, преди даното поколение на поколение. Българите не се различават с первината си система, те се различават по нея. Белчо, Белчо, живеете в страна, където май само смущенищите се сещат да надигнат глас, но и на тях вече им охрана. След националното преброяване ще остане само едно име и едно. В тази страна имаме само едно златолно време- "Щях". Не защото е любимо. То просто е единствено. В него винаги личи востаналия по миналото - онова отдавна идвало, но слабо идвало, което с щях да се получи, но е съборило принудително. Щяхме да се оправим, щахме да станем хора. Щахме. Всичко умира преди да се е родило!!! Щях да видя още нещо? "Един поробен, никакър и безнадеждно, не се самоубива, той яде, пие и прави деца. "Живеем в страна, където "изгладъжда" идни поробени, а само свободни, а децата щаха ли, щаха. Нямаме такива, но позволявате да бидат убити от разни шоку що пръвнали се изверзи, които на следващия ден пускате и да ѝ им се извияват за притесненство. А... те, след като се скрият от погледа видяте как да тръгнат следващия линеваш "обект", защото знаят, че за една седмица всичко ще озлуеше, запазвайки имената им в тайна и ще ги подтикват да умоляват секс-слад на всички. А... къде е нашата? Не правим нищо за децата си, поне да направим нещо за недофилиите. И те са хора, и те са убийци. Добре дошли в България - страната на парадоксите и пречеденитите, където за убийство те наказват с две години и те пускат със първата, но ти дават 10 години без право на обжалване за кражбата на пластмасов стол, струващ 5лв. Къде е нашата ни - в децата ни или в общочовешкия страх? Каде са правата им? На книза ли? Защо винаги пищим, козамо ни настъпват, но с едно тънко засече, а през останалото време гледаме с бледните си очи как баби изчезват под написка на нечий ботуш, но не и нашия! Герои, герои, къде сте? Както се казваша чистота като обчи, бъзат като обчи - ще е то? България! Накъде бъзаш, българино, на запад, на изток, изгоре, надолу или просто

тропкаш флезвично на място? Защо остави роднината си, която те е откъртила? Ами? Защото нейната зряа започва да прилича на един изсъхнал лимон, написан с най-злобещата отрова - безшансърността. Бъди безотговорен! Бягай, бягай, но накъде? Ти просто залонираш в следващата стоматологичка, или вече си в нея. Ти си причинил тази страна да биде описана с четири думи и един цвят. Средностоматологически, престъпник, ухрял, невъзможност, сив. В съвсомо "еднодневие" средностоматологията умира, поради деяните на тъмен субект, но бе забравена поради престъпниката невъзможност на някои. Базоб, базоб, защо хабеше малката си описание на тази страна, юзато това изречение обхваща всички ни бит. Ах, този бит би възкликал посмът, в тази правобъдна страна. Никой не се меси в престъпленията, убийствата, изнасилванията, защото те са "битови"! Те са между мен и теб, но не и върху тях. Евала на психологията, които са доста лаконични с единодушно вярващи речник - невъзможност. Невъзможен беше убиецът на Деница, докато я следеше, а след това изнасилваше и убиваше. Те биха невъзможни, юзато прикриха следите си и си осигуриха алиби. И аз знам една дума - случайност. Случайно ни трепнат, случайно ни озрабват, случайна страна, със случаите алкохолици, случајно откочащи. Какво правим този бит? Случайно някой да знае? Причинка - българин. Омразен, защото той е свидетел, участник, постъпил или слухал наблюдател в тази злозна картина, за която някой, някога, някъде беше написал: "Майко моя, родино ипти". Страна, защото тези? Които трябва да ни пазят ни убиват, а после ник ни пазят, докато отново не убият. Все чуваме как кука застрелява някого и казват след това, че се борят срещу престъпността. Психологията, но не нашите, биха ли поизправили, защото най- "страшното" е да се бориш срещу сърдия себе си. В България животът не върви, той се върти, но не в омъжосан кръг, а в "Не се сърди човече". Някой учира и получава едно "Не се сърди човече!" за награда, за да се научи да не се сърди. Не се сърдеше? Да, и аз не се сърдя. Не се сърдя, че не мога да засия спокойно, не се сърдя, юзато видя кука, не се сърдя, юзато ти случайно ме простира ба, но се сърдя, че всички са сърдити, но никой не си признава. Тази страна няма щастели, а временно пребиваващи. В България може би има 8 милиона бежанци, които са тук моменთно, случајно, просто за ден? двъ. Причинки. Причинки поради които продължават да я изразят, с беззаписано да се пишат по вечно. Всички ги знаят, всичко се знае, но никой няма да е запомнишищо. И това ви смиза. Щах, щах. Час, трябва да бляялязат, чакат че на позревение. До следващото.

Doc

Наричат се P.I.F. - Patriots in Fashion. Бърски това претендират, че не са модерни. На скрина се появяват за първи път през лятото на 1998 г. с „Пътуване“, което като че ли минава незабелязано покрай члените на българската поп и рок музика „Приказка“ е хитът, който ги изстреля на членни места в класациите. През декември 2000 г. издаваха първия си самостоятелен албум „P.I.F.“, който в конкуренция с Panic! At the Disco и Oomph!, спечели наследата на ММ.

С Димо - вокалът на P.I.F., разговаряхме 6 часа през нощта в музикален клуб „Silver“. Започвате 1991 г. като „Resemblance“ - едва 17 години. С какво търсехте прилика, следствието тогава?

Димо: Ми ние фактически един месец след като излизамък имамо, разбрахме какво означава. Никой не беше последнал в речника, просто ни хареса думата и я сложихме. После разбрахме, че означава „подобно на“, но така и не си излизалихме какво точно „подобно на“ сме. Просто „Resemblance“ много ни хареса и така си останахме.

Какъв е първият, който изброява полегатата от тогава до сега?

Димо: Много беше дълъг. Скандали с издателски компании, които искаха да пием на български, а ние проблема вяхме на английски и пак пълните зели във Варна. Беше дудница! Говоря за 93-94 година. Продуцентите ни искаха да пишем текстовете на български, но високаважните и на края решихме да бъдем в Унгария. Там беше супер обстановка. Шоубизнесът беше на ниво хебиремъл, въобще не бяхме чували за стил „ситъп“ и други подобни. Така сминахме до извода, че юзиката, която правехме тогава въобще не е европейска, а североамериканска. „Приказка“ е подобна на този стил „Невидимо дете“ - също. Върнахме се от Унгария и решихме да си идем в София и да се опитаме да пресъздадем на български нещата, които правехме на английски. Около 1995 г. идва също дълъг период, в който излизахме... Дунки, церви. Имаше гори положения „Аз побеже няма да се занимавам с музика!“, докато в един момент се роди „Приказка“. Тогава си казахме: „А, също че става! Идея и нашето!“ След това с „Невидимо дете“, „Събота вечер“ и „Пътуване“ нещата на български тръгнаха. Макар че не сме забравили нещата, които правехме на английски. Съза вече гори се готвим да ги занимаваме.

Опиши с няколко думи членението в P.I.F.

Димо: Тези в моята ли? Защото сме съсреди около 35-40 човека.

Емо /басистът - б.а./ е като осемна рана.

Любчо /клавишни/ с човекът - гита /често движение/ и човекът - трабоза.

Иван /също китара/ ми е като брат и малко трудно мага да го оприлича. Той ми е опора, човекът близък до мен, човекът за всичко, човекът във всичко, особен това ми е кум.

А за себеси какво га казва?! Един рак, който близък върви настани, това съм аз.

Ти първи текстовете на P.I.F. В какво състояние го правиш и откъде черпиш вдохновение?

Димо: След силни емоционални моменти. Когато съм в депресия или друго състояние на духа не пиша нищо. Просто изживявам момента, пишавам седмица - две, спомням си и тогава мага да погледна обективно отстрани. „Приказка“ е супер брутално любовно разочарование, а „Вели“ е комбинация от две парчета, които раздадоха. Другата част ще излезе във втория албум.

Коя е болната ви тема на разговор?

Димо: Да ни питат откъде сме и как сме започнали. Супер тъп е, защото да обяснявам как са били тези девет години е било.

Как се отнасят към платната ви?

Димо: Плащат ме от нас?! Не съм чул такова нещо! Далеч съм от тези пороци. Показваме това, което сме ние.

Как се отнасят към критиката?

Димо: Въобще не ме интересува.

Коя е группата, с която никога не бихте искали да свирите?

Димо: Може би „Сленз“.

Какво още недоказано име в пъсните ви?

Димо: Казал съм 0,00001% от това, което искали да кажа.

Какво ще пожелаете на читателите?

Димо: Хората да намерят малко нещо българско, с което да се гордеят. Да забравят чуждата индустрия около нас и да се надуем, че сме българи.

...Хоро и Кома

???

Беше хладна дъждовна безлунна нощ. Градчето беше замрало, ако не броим писъка на някакво малко момиченце, неволно станало жертва в името на благодеянието на някакъв маниак-убиец, и тръсъка от счупено стъкло, последван от затихващите стъпки на бягящ скитник. Какво пък, човекът просто си открадна един стар хляб от хлебарницата на ъгъла. Вървяхме сами по разбитите улици, Чарли и аз, и се опитвахме до си спомним още бяхме дошли по този свят и както се очакваше от нас да направим, за да дадим живота си със смисъл. Често си създавахме такива въпроси. Може би защото знаехме, че никога нямаме да отворим отговорите. Така да, все нещо трябваше да занимава мозъците ни, за да не станат безполезни като черните ни дробове. Опънах още една солидна гълтка от уискито на Чарли, защото бях изтървала моя джин в някаква отворена шахта. Миг на прозрение...

— Ами да, това е! Това, към което всички се стремят... Ание... ние вече ю имаме... Да му мислят шibanите богаташи, дето... дето... Да де, те да му мислят... — и повърнах в препълнената боклуцкийска кофа като примерно момиче.

— Какво имаме? — попита Чарли не бреинно.

— А?

— Кво е твя дето ние го имаме, а другите — не?

— Ами аз... забравих. Сигурно не е било важно. Дай да пия.

— Бейби, ти май хич не си в час, а?

— Как да съм в час, като вече втора година не ходя на училище?

Ако Чарли успееше да бъде трезвен поне веднъж през пиянските ни вечери, ако само аз се напиех, а той се вживееше в ролята на страничен наблюдател, щеше да си каже, че това е най-скучното време в съвместното ни съществуване. Моментите на прозрение и философията размисли се редураха с тъпи шепи или погрешно разказани вицове, повечето също чути в подобни моменти.

Колкото до училището, наистина не ходех вече. Бях доста умно дете и изкарваш шестици без да уча в класи. Да, ама имах навика да пийкам с Чарли по нещо преди училище и веднъж попреках го. Отишla съм пияна на училище и разправят, че съм разказала ужасяващи истини за някои хора право в лицето им. Изходът не можеше да бъде друг.

А за Чарли това си беше повод за празнуване — сега можеше да ме има, когато си поискам.

— И по-добре, че не си губиш времето с такива неща.

— Ама и ти как я нареди онай директорка. Разправят, че още накуцева.

— Така до! Да со научат, че не може да изключват момичето ми съй така.

Продължавахме да вървим и да приемамълтиливо. Скоро пивното свърши, а Чарли нямаше първични пари. Не беше толи виновен — нямаше работа, а и хората напоследък ставаха все по-предпазливи и носеха вое по-малко пари, когато излизаха.

Прибрахме се и си лежахме. Не помня какво сме правили след това, но на сутрин-та се чувствах още по-смазана. Намах сили да стана. Закусихме в леглото — първо по една бира, после още по една, за да имаме сили да се изправим лице в лице с днешната действителност. Или поне да се изправим на крака.

Слушахме "O Fortuna", когато телефонът иззвънна. Ако има нещо, което истински ме е дразнело в тол живот, то е новешката несъобразителност. Когато слушаш хубава музика, се пренасяш в друг свят, изпитваш нови чувства и сякаш се храниш от удоволствието, което изпитваш. А те никога не се сещат да изчакат парчето да свърши.

Беше мама. Още й беше трудно да разбере какво прави седемнайсетгодишно момиче с мъж, който вече е минал четиридесетте. Аз също не го разбирах много. Ама като знам, че не мога да разбера, не се и опитвам. В това е тайната на спокойния живот: задавай си само въпроси, на които можеш да си отговориш. И като изключим въпросите за Смисъла, които често терзаеха умовете ни, ние двамата с Чарли си живеехме много спокойно. С мамчето малко се бяхме поскарали като се ионасах, иначе си бе що готина. Обхождаш се всяка неделя и винаги, когато бяхме горе-долу тръсвани, ходехме при нея на обяд. Носехме й и подарък — половин каса бира. Толкова оставаше от сутринта.

Ръпина Чарли:

— Здрасти, мамче! Как я караш? — знаеше, че я дразни с това "мамче". Тя беше с две години по-млада от него. — Виж, мамче, днес май нямам да дойдем. Дъщеря ти е малко болна... Алкохол? Нали не мислиш, че ще позволвам на малкото ми момиченце да пие? Просто нещо е понастинала... Не, не можеш да говориш с нея. Тъкмо взе да се унася... А?... Не, никакви наркотики. Бе ти за къв ме мислиш?... Хей, мамче, аз обаче съм здрав. Мога да дойда сам и ще си направим двамата купона.

Беше ми все съдю, готова мълчах. Знаех, че мойко ми по обича Чарли, а и той по съподашо също по нея. Просто му беше скучно.

— Добре де Знаеш какво губиш. Сигурен съм, че щяхме да си изкарваме отряхлотно Чарли затвори телефона и ми се усмихна. "O Fortuna" беше свършила.

Бягство

Сенки на слепи деца изрисувал бе иракът.
Аз ти протегнах ръка и закрещях : "Чакай!"
Ти не погледна назад, всъщност така си отиде
и затрещаха във мен бури от страшни обиди.

Слънцето спря да паче, ала аз пок изгорях,
с пръст в студеник писък твоето име повторих.
Нитаме вече звезди в моите нощи.
Ти си отиде, но продължих да те чакам все още.

Плачеха птици във клетки от мдите рани
нищо от старата приказка тук не остана.
Давех се в своите мисли и търсех покой,
всъщност вината за всичко не е само твоя.

Ти ми остави надеждата. Всичко е честно,
ала да вярваш във нищото. Не! Не е лесно.
Примка фалшиви илюзии страшно ме стяга.
Трябва да дишам без теб, трябва да бягам.

Мое всичко

Мое всичко! Така те наричам
насаме, най-дълбоко във мен.
Не разбра ли, че аз те обичам
като огън, и сънце, и ден.

Ти си моята нежна паслада
или дивата пърлена страст,
молт рай или пътят към ада
ти си ти, а чрез теб дишам
аз.

Не можах досега да ти кажа
некно име, дори и едночко,
но с две пуми за теб ще
разкажа
аз на целия свят, мое всичко!

Стихотворения: Димитра Александрова

Кой ли учител на листади годинки
е бил известен волейболист???

Ped Коледия

- Боядан - Сексология и
розови страници
- Ива - Проблемите на
вчера, днес и утре
- Катя - Репортер,
бръзки с обществено-общества
- Ема - Журнал, сатира
и забава
- Петър - Оформление
каквото дойде...
- Наско - водещ културната
хроника „репортър“
- Ина - Репортер,
брейнстартер
- Жоро - отговорен
материалист